

[Rytter.]

i 8 Aar. Efter det foreliggende Lovforslag straffes denne Forbrydelse med Hæfte eller med Fængsel indtil 1 Aar, og denne Straf kan endogsaa bortfalde, ligesom den meget hurtigt forældes. Ogsaa denne Nedsættelse forekommer mig at være saa betydelig, at den ikke kan forsvares, selv om man nu ser paa Fosterfordrivelse paa en noget andet Maade end i 1866. Man kan ikke pludselig gaa fra 8 Aar ned til 1 Aar, medmindre man kan anføre afgørende Grunde derfor, og det kan man efter min Mening ikke. Efter min Opfattelse bør Straffen heller ikke kunne bortfalde eller forældes saa hurtigt som foreslaaet.

Bestemmelsen i § 238 om det saakaldte Medlidenhedsdrab forekommer mig at være noget af det farligste, jeg har set i en Straffelov. Man overlader her til Lægen under visse Betingelser at hjælpe med til den syges Drab. Det skal ganske vist være efter vedkommendes bestemte Begæring, men jeg vil gerne spørge: Hvordan vilde Lægerne stille sig til denne Paragraf, hvis den blev gennemført? Jeg tror, der fra Lægernes Side vilde lyde et Ramaskrig. De vilde sige: Noget saadant kan vi ikke paa tage os; der staar jo nok i Paragraffen, at vi kan slippe for Straf, men vi bliver altsaa paa en Maade næsten forpligtet til at hjælpe den syge, naar han indtrængende beder os derom, og det Ansvar tør vi ikke paatage os; vi har set Eksempler paa, at en, vi har troet var haabløs syg, alligevel ikke var det. Og hvilket Tillidsforhold skulde der i Virkeligheden kunne blive mellem Lægen og Patienten under saadanne Forhold? Ganske vist skal det være efter Patientens bestemte Begæring, men hvis han pines meget i et Øjeblik, hvad saa? Foretages Handlingen efter Patientens bestemte Begæring, skulde det eventuelt kunne medføre Straffrihed. Hvad vil det i Virkeligheden sige for vedkommende Læge? Han bliver jo dog ikke fri for, at der kommer en offentlig Retssag, hvor alt skal oplyses. Vil denne Situation være behagelig for Lægerne? Nej, jeg tror, at denne Bestemmelse om Medlidenhedsdrab maa ud af Straffeloven.

Hvad angaar groft Tyveri, gentaget Tyveri og Røveri, er jeg for mit eget personlige Vedkommende fuldt ud enig med Ministeren, naar han har sat Minimumsstraffen for disse Forbrydelser betydeligt ned. Det har altid forekommet mig, at der var noget vist stødende i, at en Mand, der gjorde sig skyldig i groft Tyveri, skulde 8 Maaneder i Forbedringshuset. Jeg ved

godt, at man mange Steder ude omkring siger: Ja, men en Indbrudstyv, en, som har gjort sig skyldig i groft Tyveri, bør have en meget streng Straf. Men det maa ikke glemmes, at Forskellen mellem simpelt Tyveri og groft Tyveri hviler paa et fuldstændig irrationelt Grundlag, saaledes som Forholdene er nu til Dags. At den, som har gjort sig skyldig i groft Tyveri under de mest formildende Omstændigheder, idet Døren f. Eks. har været meget daarligt aflaaet, eller han har kunnet krybe ind igennem et aabentstaaende Vindue, og han kun har stjaalet en Ubetydelighed, kommer i Forbedringshuset — hvis det er anden Gang oven i Købet i flere Aar —, medens den, som har stjaalet under ganske andre Omstændigheder, men blot ikke har gjort sig skyldig i groft Tyveri, kan slippe med Vand og Brød i nogle faa Dage, det forekommer mig at være ganske irrationelt. Den Forskel maa vi bort fra ved at sætte Minimumsstraffen for det grove Tyveri ned. — Ligeledes er jeg enig med Ministeren i, at Straffen for gentaget Tyveri bør sættes ned. Vi kan ikke have det Forhold, at naar en Person to eller tre Gange har gjort sig skyldig i et ganske ubetydeligt Tyveri, kan Domstolene ikke undgaa at idømme ham flere Aars Forbedringshus eller eventuelt Tugthus — disse Forbrydere er jo for en stor Del aldeles ufarlige, det er langtfra de farligste Forbrydere, som gør sig skyldige i disse Ting —, medens derimod Folk, der har gjort sig skyldige i grovkornet Tyveri eller Bedrageri, men det er første Gang, ikke faar nær saa streng en Straf. — Personlig er jeg ogsaa fuldt ud enig med Ministeren i, at Minimumsstraffen for Røveri maa sættes ned, og jeg tror, at Befolkningen ligeledes vil være det, naar den faar forklaret, hvordan Sammenhængen er. Nu er det jo saaledes, at man med Begrebet Røveri forbinder noget ganske frygteligt, og derfor forstaar man ikke, at Straffen skal sættes ned. Jeg vil da her minde om, hvor latterlig lille Forskellen er mellem Tyveri, Røveri og Ran. Hvis jeg eller en anden paa Gaden bliver overfaldet af en Person, kan vedkommende faa en forholdsvist lille Straf. Men lad os nu tænke os følgende Tilfælde: En Person møder en anden Person og stjæler hans Portemonnæ, og da han ser, der er saa lidt i Portemonnæen, giver han vedkommende en Dragt Klø. Hvordan straffes han? Han straffes forholdsvist mildt, thi han har kun gjort sig skyldig i Tyveri og Vold. Vi tager saa et andet Til-